



Universitätsbibliothek Paderborn

Vitae Sanctorvm

Lippeloo, Zacharias

Coloniae Agrippinæ, 1604

Vita B. Apollinaris Virginis, Anthemij viri religiosiſſimi, qui sub Arcadio Imp. gessit consulatum, filiæ. Habitus est autem hic Anthemius, velut Imperator, dum defuncto Arcadio, pro Theodosio ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-42667

Vide Caf.
Baro. in No.
tat. marty.
rol. Roma.

Item Tom.
6. Annal.

VITA B. APOLLINARIS VIRG-
nis, Anthemij viri religiosissimi, qui sub Arcadio Imp-
gessit consulatum, filia. Habitus est autem hic Anthe-
mius, velut Imperator, dum defuncto Arcadio,
pro Theodosio impubere administravit impe-
rium. Claruit autem sacra virgo, circa
annum Domini 408.

s. Iauuazij,

ANTHEMIVS pietatis & religionis laude
insignis, duas habuit filias; quarum altera
turpissimæ cupiditatis ab immundo vena-
ta spiritu, mancipium; altera, cui nomen Appol-
linaris, maximarum virtutum ornamentis excubi-
ta fuit. Quæ diuini amoris facibus inflammata, ad
monasticæ vitæ perfectionem aspirabat. Elucebat
in ea admirabile virtutis specimē, nec aliud men-
te pertractabat, quam vt mundi huius expedita
compedibus, Christo se totam consecraret. Sed
cum parentes, eximia alioquin pietate, egrè à cō-
plexu tam amabilis filia auelli possent, illa attā-
men importunis tandem obtinuit precibus, vt lo-
ca sacra perlustraret: suoque desiderio, vel hoc
saltem modo, satisfaceret. Itaque parentum con-
sensu, alto se mari commisit; caterua seruorum,
ancillarumq; stipata. Et quidem Ascalonem pau-
cis diebus delata, conspectu sanctorum locorum
tam eximio pietatis studio exarsit, vt opibus, quas
secum detulerat, in seruos ancillasq; distributis,
nuda ad Christi seruitutem transuolare gauderet.
Cum autem venisset Alexandriam, dimissis ibi-
de ministris omnibus, integra libertate exultanti-
bus, solo sponso Christo comitata, inde ad S. Mo-
nam, aliaque loca sanctitate conspicua contē-
dit; quæ magna animi veneratione ac gaudio ob-
iuit.

Visitas loca
sancta.

iuuit. Peruenit deinde ad fontem quendam, qui in hodiernum vsque diem Apollinaris dicitur; ubi reiectis continuo regalis magnificentiae vestibus, duro se monasticae vitae habitu induit. Et fusa, cum lachrymis ad Deum pro constantia, oratione caelestem in terris vitam, palma ei, quae ad vitae sustentationem necessaria sunt, suppeditante, ibidem auspicata est. Incredibili autem vitae austeritate, aduersus hostem decertabat; adeo ut pellis eius testudinis duritiem induerit; facies vero longis ieiunijs: ita erat exhausta; ut caueris magis, quam hominis speciem referret.

Fons Apollinaris.

Monastici habitum sumit.

Omnipotens autem & misericors Deus, qui sua bonitate hominum generi semper consulit, non passus est tam praclarum sanctitatis lumen diutius abscondi, quare, e tenebris, sancto Macario alijsque eremi cultoribus aggregauit. Et ne virtutis cursus propter sexum impediretur, admonita in somnis diuinitus, Dorothei nomen assumpsit. Et sic praclaris admodum virtutum miraculorumque operibus vitam transegit.

Mutato nomine ad Macarium proficiscitur.

Interea soror eius assiduo impuri Daemonis instinctu agitata, solitudinem clamare coepit, hostis enim virtutum inuidia concitatus, sexum eius proderi nitebatur. Consul igitur diuturna filiae suae miseria motus, ex procerum omnium consilio eam in solitudinem dimisit. Et mox sanctus Macarius de aduentu eius, totoque negotio diuinitus certior factus, eam excepit; exceptamque Dorotheo curandam tradidit. Qui primo quidem magno humilitatis studio reluctans, auctoritate tandem Macarii compulsus, eam in tuguriolum suum introduxit, moxque in suauissimos sororis suae amplexus ruens: Soror, inquit, charissima soror & statim vox marore doloreque nimio est preclusa.

Soror eius & Daemonio vexatur.

Impurum autem Dæmonis os, ne sanctam proderet, eius quidem virtute obstructum est; sed miseris interim eam modis torsit. Tunc Dorotheus protensis in cœlum, cum fletu gemitibusque manibus, pro salute sororis Dei misericordiam imploravit; & mox voce maxima Dæmon: dō hac virtus virtute egredior. Sublatam igitur sororem Dorotheus, patribus tradidit; qui gaudio incredibili exultantes, peracta Deo pro sua clementia gratiarum actione, eam Consuli miserunt. Sed conceptum ex filia salute Consulis gaudium, Diaboli malitia mox fuit alia ægritudine contaminatum. Post paucos namque dies, ecce tibi Consulis filia vterum ferre videtur. Consul qua tunc mente, quo animo fuerit quis enarrare valeat? Et mox tanti sceleris examine facto, monachi libidine contaminatam, falso Dæmonis instinctu cognoscit. Frenuens itaque gemensque, milites euocat, mandatque, vt flamma ferroque monachorum habitacula subuertant, vel certè monachum stupri reum ad se adducant. Parent illi dicto citius Imperatoris mandato, & furibundis similes, altum monachorum silentium clamoribus turbant; quibus Dorotheus se medium offerens; Ego inquit sum, in me conuertite ferrum. Nec mora, Dorotheum duris constrictum vinculis, milites ad Imperatorem trahunt. Qui summa mansuetudine eius prouolutus pedibus. Quæso te, inquit, d. Imperator, ne, quæ tibi dicturus sum ad aures admittere dedigneris. Ecce ego sum qui filie tuę Dei misericordia, sanitate restitui, nec est vlla impuritatis labe cōtaminata, & quare immēsos diuinę bonitatis diuitias diutius vobis abicōdo? Ecce ego ego, inq. sū filia vestra Apollinaris. Quo dicto, pater attonito similis corruit, & spiritu nimio gaudio

Apollinaris
sororem suā
à Dæmonio
liberat.

Apollinaris
vincta ad im
peratorem
trahitur.

Pandit se ef
se filiā eius.

dio intercluso, ingentem lachrymarū vim fudit. Resūptis demū viribus, alterā filiā adduxit: atq; Nostine ō filia, hunc virū? Et illa, hic est q, me suis precibus malo demone liberavit. Et statim facie in terrā pstrata, ab vteri sui opprobrio liberari postulavit. Quā illa magno charitatis affectu humō piā dextera erectā, precib. integrę sanitati restituit. Miraculo stupefacti omnes prę gaudio vim lachrymarū fuderūt: eius, sanctitatē multū venerātes. Nē verō qua cōtagionis labe inter mūdanas delicias pollueretur Apollinaris, parētib. nequicq; eā retinere volētib°, cęlestis vitę habitacula repetiuit in Scetim, ibidē autē à fratrib° cū sūma exultatione excepta, paucos post dies leni correpta morbo, ad æterna cęlestis patrię gaudia migravit. [Tūc corpore de more ad lauādū à fratrib° nudato ineffabilis Dei misericordia femineo in sexu reuelata est. Quarē mox & precib. & hymnis & laudib° diuinā donitatē in cęlū extollētes, sacras S. Virginis reliqas in antro Abbatis Macarij deposuere.

Abit ē' vita.

Vide Cæf. Baron Ann. Tom. 4 s. lte An. Tom. 6

. Ianuarij

VITA B. SIMEONIS STYLLITAE SENIORIS, summē admirabilis ex ea quā Theodoretus; Episcopus Cyrensis scriptā reliquit. Claruit autem in felicibus primordijs suis Anno 378. sub Damaso Papa Gratian. & Valentin. Imp. Temporibus Meletij Antiochem antistitis. Obijt verō anno eiusdem Domini nostri 460. Leonis magni, Imp. 4. Leonis autem Roma. Pontif. 21.

Quamuis quidē omnes ferē homines, huius maximi orbis; terrarū vniuerso plurimū admirādi, viri Dei actionū, testes extant fideles, quoniā tamē suprā humanā naturā sūt, omnēq; fidē excedāt: illarū narrationē aggredi haud immeritō sanē quis planē primescat. Consueuere enim